

nes õppisin kohhe kuüinglifo jaggamise õigust; olgo wassilas wai sigga, se on üks kõif. — Nõnda, püüdsin iggas kohhas teie kasso, ehk ma kül sellega ei tahha lidelda. Agga Kriimsilm ja Meffikõp ella wad sure auo sees, mind ei panda tähele. Kellel miño peale kaebamisi, need astugo tunnismeestega seltsis kohto ette; miña pakko ei lähhe.”

Kuüingas ütles: „Olgo, kuidas tahhes, õigus peab süski õiguseks jääma, üllekohhut ei olle ma ialgi teinud. Tõssi on, Argpüksi tapmine lükkatakse sulle süüks; wagga mehhielse surm kurwastab mul südant, teima olli mulle armas. Teima pärrast mõistfin oina Kohhefella surma kohto alla, ja siina mees pead sure kohto ees ennast jänēs Argpüksi surma pärrast wabbandama. Kõif, kellel muido Reinowadderi peale kaebamisi, astugo kohto ette, et asjad korruga sawad selletatud. Miña õmalt kohhalt amman teimale andeks, teima on miño wasto mõnda truust näitnud.”

Reinowadder ütles: „Armoline issand! tänan kõigest süddamest teie armo eest; teie kulete iggaühhe allama juttu ja mõistate seddamõda õigust. Ma kohhin kül kindla tõutusega tunnistada, kuidas — otsego olleks mo südda õnnetust ette teadnud — meie nukral mehel üksteisest lahkusime! Argpüks ja Kohhefel! miño armsamad sõbrad, se pididi meie wiimne naggemine ollema. Kes sedda wõiks uskuda!”

Wägga kawwala sõnaga olli Reinowadderi jut folkoyandud; iggamees jäi kelmi wallet uskuma.

Kuüingas kahhetse õrrakaddund kallid asju, ja ütles rebbasele otsego troostiks: „Urge kurwastage ni ülleliga! minge ennemine kaddund asju tagga nõudma, ja kui kuskil miño abbi tarwitata, peate iggal aeal feelmata miñult abbi sama.”

Reinowadder tänas elde lubbaduse eest, tõutas õõd ja päwad wassimata otsida, funni kaddund warranduse jälgile saaks. Kuüingas andis teimale lubba teele minna.

Seal ei jõudnud Kriimsilm tullist wiha enam kustutada, waid kissendas ambaid kirristades: „Auo wäärt kuüinga issand! ehk alkate jälle warga juttu uskuma, kes teid saddaforda petnud! Kes sedda aw waliko piimedust imeks ei peaks pañema! Eks teie teima wallet ja pettust suggugi ei märka? Tõt teima sunst weel ei olle tulnud; ei miña tedda kelmi tänä siit õrra ei lasse! Teima lombed peawad teile aw walikkus sama; ma tunnen tedda põhjani; teima miño käest kuhugi enam ei pease, ehk peaksin selle pärrast wõitlema. Meie käest nõutakse tunnismehti? mis tunnismehted teima wasto ullatawad? Tunnis tago nemad ommikust õhtuni, mis sest kassu? teima libbe keel teeb tunnismehted wallelikus. Kes ussaldab pikkemalt teima wasto räkida? Kül sate õma sugguõssaga, kül sawad kõif rigiallamad teima läbbi kahjo leidma. Agga tänä peab kohhus otsust andma, muido miña tedda õma küsist ei lasse. Miña ehk teima üks meist peab lõppema! Mõllemil ei olle meil Ma-ilmas rumi!”